

Неблизько до Лубен, до Києва далеко
Лежить собі село на Удаї-ріці.
Отам було мені і затишно, і легко,
Спасибі вам за те, заобрійні Гінці.

Заплати і луги обходили лелеки,
Рибалка пропливав повз хату у човні.
Звисали до вікна медові груші-глеки,
І ліс, як мур, стояв за ними у вікні.

А вечори ж які, а ночі, а багаття,
А люди, а вино, а юшка, а пісні!
А як співали ми, обнявшись, наче браття,
Натруджені за день, зібравшись при вогні!

Хотілося про все забути і забутись,
Хотілося пожить, як птиці і трава.
До витоків-джерел хотілось повернутись,
Од волі і краси хмеліла голова.

Хотілося... Але — якби не ці газети
Та щоб мовчав старий динамік на стіні.
А ще, мабуть, аби ми не були поети,
Та не такі часи — тривожні та смутні.

То страйки, то біда — як не одна, то інша,
Україна, як вулкан, кипить у глибині.
І нудиться уже мій друг Шевченко Миша,
І спокою нема і затишку мені.

Мабуть, пора у путь. До Києва далеко.
Надія у душі й тривога на лиці.

А що було мені так гарно тут і легко,
Спасибі вам, Гінці на Удаї-ріці.
